Obietnice Boże: co Bóg obiecał swoim dzieciom?

Aktualizacja: 9 listopada 2026
Opublikowano 27 października 2026

chrzescijanie-rzeszow.pl/blog/obietnice-boze

SPIS TREŚCI

1 Pełne dziedzictwo w Jezusie 2
2 Jak obietnica dana Abrahamowi doszła do ciebie? 3
3 Co Bóg obiecał? Zestawienie obietnic 3
3.1 To, co już masz 3
3.2 To, co Bóg daje ci na co dzień 5
3.3 To, co przyjdzie, kiedy Jezus wróci 7
3.4 Błogosławieni: obietnice z Kazania na Górze 7
3.5 Siedem obietnic dla zwycięzcy 8
3.6 Błogosławieństwa dwunastu pokoleń 8
4 Największą obietnicą jest sam Bóg 10
5 Co znaczy, że obietnice przyjmujesz wiarą? 11
5.1 Powietrze już jest, trzeba nauczyć się oddychać 11
5.2 Duch jest nowy, ciało trzeba uświęcać 11
5.3 Pełnia Ducha: ile możesz mieć z tego, co miał Jezus? 12
6 Od czego zacząć? 13

Jedna z najpiękniejszych scen o obietnicach Bożych dzieje się pod nocnym niebem. Abram, którego Bóg później nazwał Abrahamem, był już stary i nie miał dziecka. Martwił się, że wszystko, co ma, odziedziczy po nim sługa (Rdz 15:2-3). Wtedy Bóg wyprowadził go z namiotu i powiedział: „Spójrz teraz na niebo i policz gwiazdy, jeśli będziesz mógł je policzyć; i powiedział mu: Takie będzie twoje potomstwo” (Rdz 15:5). Abram uwierzył (Rdz 15:6).

Wiele wieków później Paweł napisał do ludzi, którzy uwierzyli w Jezusa: „A jeśli należycie do Chrystusa, to jesteście potomstwem Abrahama, a zgodnie z obietnicą – dziedzicami” (Ga 3:29). Wśród tych gwiazd jesteś także ty.

Obietnica Boża to słowo, którym Bóg zapowiada, co zrobi dla swoich dzieci. W Jezusie dostajesz te obietnice jako dziedzictwo, i to w całości. Bóg „pobłogosławił nas wszelkim duchowym błogosławieństwem w miejscach niebiańskich w Chrystusie” (Ef 1:3). Jezus jest pośrednikiem nowego przymierza, które „zostało oparte na lepszych obietnicach” (Hbr 8:6). Piotr pisze, że Bóg dał nam „bardzo wielkie i cenne obietnice, abyście przez nie stali się uczestnikami Boskiej natury” (2 P 1:4). Obietnice mają więc człowieka zmieniać.

Pełne dziedzictwo w Jezusie

Wszystkie Boże obietnice są w Jezusie i w Nim mają swoje „tak” (2 Kor 1:20). Nie zdobywasz ich po jednej i nie wypraszasz osobno. Należysz do Chrystusa, więc one należą do ciebie. Niczego ci nie brakuje: Paweł pisze, że jesteś w Nim dopełniony (Kol 2:10). Co znaczy być dziedzicem i po co Bóg daje dziedzictwo, opisuje część Kim jestem w Chrystusie › Dziedzic.

Dziedzictwo weszło w życie przez śmierć Jezusa, tak jak testament wchodzi w życie po śmierci tego, kto go spisał (Hbr 9:16-17). Wyjaśnia to część Dzieło krzyża › Testament i spadkodawca.

Obietnicę przyjmuje się wiarą. Co to znaczy i dlaczego nie wszystko spełnia się od razu, wyjaśnia niżej część „Co znaczy, że obietnice przyjmujesz wiarą?”. Kiedy coś cię spotyka, sięgasz po obietnicę, która dotyczy właśnie tego. Mówi o tym część Wiara › Obietnica na konkretną sprawę. A kiedy na spełnienie trzeba poczekać, trzymasz się obietnicy i jednocześnie odpoczywasz w Bogu, jak opisuje artykuł Rozmowa z Bogiem › Lina z dwiema stronami.

Obietnice można też wypowiadać na głos. Jak robić to tak, żeby mówić to samo co Bóg, pokazuje część Ogłaszanie › Obietnice na głos. Gotowy przykład takiej modlitwy jest w artykule Modlitwa codzienna. Na obietnicy opiera się także władza, którą wierzący dostał w imieniu Jezusa. Gdzie z niej korzystać na co dzień, od chorych po własny dom, opisuje artykuł Autorytet wierzącego › Autorytet na co dzień.

Jak obietnica dana Abrahamowi doszła do ciebie?

Kiedy Bóg pierwszy raz wezwał Abrama, obiecał mu wielki naród, błogosławieństwo i wielkie imię, a na końcu dodał: „W tobie będą błogosławione wszystkie narody ziemi” (Rdz 12:3). Paweł pisze, że w tym zdaniu Pismo „wcześniej ogłosiło ewangelię Abrahamowi” (Ga 3:8). Przez nie do tej historii wchodzą ludzie ze wszystkich narodów. Potem Bóg jeszcze przysiągł. Nie miał nikogo większego, więc „przysiągł na siebie samego” (Hbr 6:13), żebyśmy mieli „silną pociechę” (Hbr 6:18).

Na kim spoczywa cała ta obietnica, apostoł Paweł wyczytuje z jednego słowa.

> *Otóż Abrahamowi i jego* ***potomkowi***[1] *zostały dane obietnice. Nie mówi: I jego potomkom, jak o wielu, ale jak o jednym: I twemu potomkowi, którym jest Chrystus.*
>
> GA 3:16
>
> [1] Po grecku σπέρμα (*sperma*): nasienie, potomstwo. To samo słowo może oznaczać jedną osobę albo cały ród.

Wszystko, co Bóg obiecał Abrahamowi, należy więc najpierw do Jezusa. Ty dostajesz to w Nim, tak jak dziecko dostaje dziedzictwo, bo należy do rodziny. Prawo, które Bóg dał przez Mojżesza czterysta trzydzieści lat później, tej obietnicy nie unieważniło (Ga 3:17-18). Do obietnicy nie dochodzi się więc przez wypełnianie przepisów. Dochodzi się przez wiarę (Ga 3:22).

Co dokładnie przeszło na ludzi spoza Izraela, Paweł zamyka w jednym zdaniu: „Aby błogosławieństwo Abrahama w Chrystusie Jezusie przeszło na pogan i abyśmy przez wiarę otrzymali obietnicę Ducha” (Ga 3:14). Jezus zapowiedział uczniom: „ześlę na was obietnicę mego Ojca” (Łk 24:49). W dniu Pięćdziesiątnicy, czyli zesłania Ducha Świętego, Piotr powiedział do tłumu: „Obietnica ta bowiem dotyczy was, waszych dzieci i wszystkich, którzy są daleko, każdego, kogo powoła Pan, nasz Bóg” (Dz 2:39). Tak ludzie, którzy byli „obcy przymierzom obietnicy” (Ef 2:12), stali się „współdziedzicami i członkami tego samego ciała, i współuczestnikami jego obietnicy w Chrystusie przez ewangelię” (Ef 3:6).

Dzieckiem Bożym człowiek się staje, kiedy przyjmuje Jezusa i wierzy w Jego imię (J 1:12). Jeśli jeszcze nie należysz do Boga, jedna obietnica już czeka na ciebie: „Każdy bowiem, kto wezwie imienia Pana, będzie zbawiony” (Rz 10:13). Jak to zrobić, pokazuje artykuł 🕮 Modlitwa grzesznika.

Co Bóg obiecał? Zestawienie obietnic

Zestawienie ułożyliśmy według czasu: co już masz, co Bóg daje ci na co dzień i co przyjdzie, kiedy Jezus wróci. Dlaczego ten podział jest ważny, wyjaśnia część
🕮 Dzieło krzyża › Co jest do wzięcia dzisiaj.

To, co już masz

Tych rzeczy nie trzeba wypraszać. Masz je od chwili, w której należysz do Chrystusa. Prośba o nie przypomina proszenie o powietrze, którym już oddychasz. Odpowiedzią jest podziękowanie i życie zgodne z tym, co powiedział Bóg.

- Przebaczenie wszystkich grzechów i wymazany dokument długu (Kol 2:13-14). Kiedy upadniesz i wyznasz grzech, Bóg „jest wierny i sprawiedliwy, aby nam przebaczyć grzechy” (1 J 1:9).
- Usprawiedliwienie, czyli to, że Bóg uznaje cię za niewinnego, i pokój z Nim (Rz 5:1-2). W Chrystusie jesteś „sprawiedliwością Bożą” (2 Kor 5:21), a Bóg obdarzył cię łaską „w umiłowanym”, czyli w swoim Synu (Ef 1:6).
- Koniec potępienia (Rz 8:1) i życie wieczne, które masz już teraz (J 5:24; 1 J 2:25).
- Nowe narodzenie ze słowa Bożego, nasienia, które się nie psuje (1 P 1:23), i nowe serce w miejsce kamiennego (Ez 36:26).
- Nowe stworzenie: „to, co stare, przeminęło, oto wszystko stało się nowe” (2 Kor 5:17). Nowy jest twój duch, od chwili nowego narodzenia, a ciało trzeba dopiero przemieniać i uświęcać. Więcej o tym niżej, w części „Duch jest nowy, ciało trzeba uświęcać”.
- Usynowienie i prawo, żeby mówić do Boga „Abba, Ojcze” (Ga 4:4-7; Rz 8:15).
- Duch Święty, który w tobie mieszka, obiecany każdemu wierzącemu (Dz 2:38-39; Rz 8:11).
- Pieczęć i zadatek: Duch Święty jako pierwsza część dziedzictwa, która gwarantuje resztę (Ef 1:13-14). Więcej o tym w artykule Kim jestem w Chrystusie › Zapieczętowany Duchem.
- Dziedzictwo, które jest twoje i którego nic nie zniszczy (Ga 4:7; 1 P 1:3-5).
- Prawo pierworodnych. W izraelskiej rodzinie pierworodny syn dostawał „podwójną część” (Pwt 21:17). Pierwsze miejsce wśród braci ma Jezus (Rz 8:29), a ty należysz do „zgromadzenia pierworodnych, którzy są zapisani w niebie” (Hbr 12:23).
- Uzdrowienie. Jezus wziął na siebie nasze słabości i poniósł nasze choroby (Iz 53:4-5; Mt 8:17). Piotr pisze: „przez jego rany zostaliście uzdrowieni” (1 P 2:24), a psalm mówi o Bogu, że „uzdrawia wszystkie twoje choroby” (Ps 103:3). Dlaczego to część dzieła krzyża i jak je przyjąć, wyjaśnia artykuł Uzdrowienie › Część odkupienia.
- Władza: „Oto daję wam moc stąpania po wężach, skorpionach i po wszelkiej mocy nieprzyjaciela, a nic wam nie zaszkodzi” (Łk 10:19). O sobie Jezus powiedział: „Dana mi jest wszelka władza na niebie i na ziemi” (Mt 28:18). Bóg poddał wszystko pod Jego stopy (Ef 1:22), a ciebie posadził razem z Nim (Ef 2:6). Tak wraca do człowieka panowanie, które Bóg dał mu na początku (Rdz 1:28; Ps 8:6). Dotyczy ono stworzenia, choroby i złych duchów. Nad drugim człowiekiem nikt tak nie panuje, bo każdy podlega wprost Bogu.
- Koniec panowania grzechu (Rz 6:14). Pokusa może przyjść, ale grzech nie jest już twoim panem.
- Królowanie w życiu przez Jezusa Chrystusa (Rz 5:17). Tytuł króla masz od dnia, w którym Jezus obmył cię swoją krwią (Obj 1:5-6). Co to znaczy na co dzień, opisuje artykuł Królowanie.
- Królestwo: „upodobało się waszemu Ojcu dać wam królestwo” (Łk 12:32). Bóg przeniósł cię do niego z mocy ciemności (Kol 1:12-14), a jest w nim „sprawiedliwość, pokój i radość w Duchu Świętym” (Rz 14:17).
- Miłość, od której nic cię nie odłączy (Rz 8:38-39).
- Wolny dostęp do Boga: możesz przyjść z ufnością w każdej chwili (Hbr 4:16).
- Uświęcenie, czyli to, że Bóg oddzielił cię dla siebie, „raz na zawsze” (Hbr 10:10; 1 Kor 6:11). Swój list do Koryntian Paweł kieruje „do uświęconych w Chrystusie Jezusie, powołanych świętych” (1 Kor 1:2), choć w tym samym liście upomina ich za kłótnie i za procesy między braćmi

(1 Kor 1:11; 1 Kor 6:6). Uświęcenie ma też drugą stronę: oczyszczanie się, które trwa całe życie (2 Kor 7:1).

- Pojednanie z Bogiem (Rz 5:10-11), a razem z nim zadanie, żeby mówić innym o pojednaniu (2 Kor 5:18).
- Miejsce z Chrystusem: Bóg ożywił, wskrzesił i posadził nas razem z Nim (Ef 2:4-6), a nasze życie jest „ukryte z Chrystusem w Bogu" (Kol 3:3).
- Bóg, który w tobie mieszka. Temu, kto Go kocha i zachowuje Jego słowo, Jezus obiecał: „przyjdziemy do niego, i u niego zamieszkamy" (J 14:23). Chrystus jest w tobie (Kol 1:27; Ga 2:20), jesteś z Nim „jednym duchem" (1 Kor 6:17), a twoje ciało jest świątynią Ducha Świętego (1 Kor 6:19-20).
- Orędownik, czyli Jezus, który staje w twojej obronie. Zawsze żyje i wstawia się za tobą, kiedy ktoś cię oskarża (Rz 8:33-34; Hbr 7:25), a także wtedy, kiedy zgrzeszysz (1 J 2:1).
- Udział w namaszczeniu Jezusa. Jan pisze do wierzących: „macie namaszczenie od Świętego" (1 J 2:20). Jeśli należysz do Chrystusa, masz Ducha, a On cię uczy (1 J 2:27; J 14:26). Nie zwalnia cię to z nauki u ludzi, bo pasterzy i nauczycieli dał kościołowi sam Chrystus (Ef 4:11-12). Jezus miał Ducha „bez miary" (J 3:34). Ile z tej pełni może mieć wierzący, piszemy niżej, w części „Pełnia Ducha: ile możesz mieć z tego, co miał Jezus?". Do konkretnej służby Bóg namaszcza cię wtedy, gdy do niej posyła. Wyjaśnia to część 📖 Namaszczenie › Czy każdy ma namaszczenie.
- Umysł Chrystusa: „my mamy umysł Chrystusa" (1 Kor 2:16). Chrystus stał się dla nas „mądrością od Boga" (1 Kor 1:30).
- Wolność (J 8:36; Rz 8:2), której trzeba pilnować: „nie poddawajcie się na nowo pod jarzmo niewoli" (Ga 5:1).
- Imię zapisane w niebie (Łk 10:20).
- Aniołowie, których Bóg posyła, „by służyć tym, którzy mają odziedziczyć zbawienie" (Hbr 1:14).
- Miejsce w Bożym ludzie i królewskie kapłaństwo (1 P 2:9-10).
- Wszystko razem z Synem: „jakże nie miałby z nim darować nam wszystkiego?" (Rz 8:32). Paweł pisze do Koryntian: „wszystko jest wasze; Wy zaś jesteście Chrystusa, a Chrystus Boga" (1 Kor 3:22-23).

To, co Bóg daje ci na co dzień

Te obietnice dotyczą codziennego życia z Bogiem. Sięgasz po nie, kiedy pojawia się potrzeba: przychodzisz z nią do Boga, ufasz Mu i dziękujesz. Kilka z nich ma warunek podany w tym samym zdaniu i ten warunek zostawiamy przy obietnicy. Zaopatrzenie, ochronę i prowadzenie zdanie po zdaniu wyjaśnia artykuł 📖 Modlitwa codzienna › Boża opatrzność.

- Bóg z tobą zawsze: „Nie porzucę cię ani nie opuszczę” (Hbr 13:5) i „oto ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do końca świata” (Mt 28:20). Pierwsze z tych zdań Bóg powiedział Jakubowi, Izraelowi i Jozuemu (Rdz 28:15; Pwt 31:6; Joz 1:5), a List do Hebrajczyków powtarza je wszystkim wierzącym.
- Prowadzenie: Bóg „będzie prostować twoje ścieżki” (Prz 3:5-6), a Duch prawdy „wprowadzi was we wszelką prawdę” (J 16:13). Kto daje się prowadzić Duchowi, jest synem Bożym (Rz 8:14).
- Mądrość dla każdego, kto prosi o nią z wiarą (Jk 1:5-6).
- Zaopatrzenie w to, czego potrzebujesz, kiedy najpierw szukasz królestwa Bożego (Mt 6:31-33; Flp 4:19). Dawid pisał: „PAN jest moim pasterzem, niczego mi nie zabraknie” (Ps 23:1).
- Pokój, który „będzie strzegł waszych serc i myśli” (Flp 4:6-7), inny niż ten, który daje świat (J 14:27).
- Pokój i zwycięstwo także wtedy, kiedy świat się sprzeciwia: „Na świecie będziecie mieć ucisk, ale ufajcie, ja zwyciężyłem świat” (J 16:33).
- Odpoczynek dla duszy u Jezusa (Mt 11:28-29).
- Siła, kiedy jej nie masz (Iz 40:29-31), łaska, która wystarcza w słabości (2 Kor 12:9), i moc na każdą sytuację: „Wszystko mogę w Chrystusie, który mnie umacnia” (Flp 4:13). Paweł napisał to o życiu w dostatku i w niedostatku (Flp 4:12).
- Wyjście z każdej pokusy (1 Kor 10:13). Pokusa przyjdzie, ale razem z nią Bóg da wyjście.
- Ochrona: „wierny jest Pan, który was utwierdzi i będzie strzec od złego” (2 Tes 3:3; Ps 91:11). Izajasz zapowiada: „Żadna broń przeciw tobie sporządzona nie będzie skuteczna”, i dodaje, że to „dziedzictwo sług PANA” (Iz 54:17). Paweł pyta: „Jeśli Bóg za nami, któż przeciwko nam?” (Rz 8:31).
- Pociecha w każdym utrapieniu (2 Kor 1:3-4), a z nią siła, żeby pocieszać innych.
- Wszystko współdziała dla dobra tych, którzy miłują Boga (Rz 8:28). Następny werset pokazuje, dokąd to dobro prowadzi: do podobieństwa do Jezusa (Rz 8:29).
- Obfity owoc, jeśli trwasz w Jezusie. Sam z siebie go nie wydasz (J 15:4-5).
- Duch, który wstawia się za tobą, kiedy nie wiesz, jak się modlić (Rz 8:26-27).
- Napełnienie Duchem (Ef 5:18) i moc do służby. Ojciec „da Ducha Świętego tym, którzy go proszą” (Łk 11:13). Jezus obiecał uczniom: „przyjmiecie moc Ducha Świętego, który zstąpi na was, i będziecie mi świadkami w Jerozolimie, w całej Judei, w Samarii i aż po krańce ziemi” (Dz 1:8). Kiedy Bóg posyła cię do jakiegoś zadania, namaszcza cię do niego sam albo przez człowieka, którego też posyła (1 Tm 4:14). Drogę do namaszczenia opisuje część
  Namaszczenie › Jak przyjąć namaszczenie.
- Zwycięstwo nad przeciwnikiem: „Poddajcie się więc Bogu, przeciwstawcie się diabłu, a ucieknie od was” (Jk 4:7), bo „ten, który jest w was, jest większy niż ten, który jest na świecie” (1 J 4:4). Masz też tarczę wiary, którą „będziecie mogli zgasić wszystkie ogniste strzały złego” (Ef 6:16). Paweł obiecuje: „Bóg pokoju wkrótce zetrze szatana pod waszymi stopami” (Rz 16:20).
- Wychowanie, jakie Ojciec daje swoim dzieciom „dla naszego dobra, abyśmy byli uczestnikami jego świętości” (Hbr 12:10). Ojciec wychowuje przez Słowo, przez Ducha Świętego i przez ludzi.
- Bóg dokończy to, co w tobie zaczął (Flp 1:6; 1 Tes 5:23-24).

- Większe dzieła niż te, których dokonywał Jezus, „bo ja odchodzę do mego Ojca” (J 14:12).
- Znaki, które towarzyszą wierzącym: w imieniu Jezusa wypędzają demony, mówią nowymi językami i „na chorych będą kłaść ręce, a ci odzyskają zdrowie” (Mk 16:17-18).
- Wysłuchana modlitwa: „Proście, a otrzymacie, aby wasza radość była pełna” (J 16:24; J 15:7; 1 J 5:14-15). Te obietnice mają warunki podane w tym samym miejscu, a zbiera je część Modlitwa › Obietnice i ich warunki.
- Pragnienia serca: „Rozkoszuj się PANEM, a on spełni pragnienia twego serca” (Ps 37:4).
- Bóg nagradza tych, którzy Go szukają (Hbr 11:6), bo „kto szuka, znajduje” (Mt 7:8).
- Błogosławieństwo w tym, co robisz, kiedy wykonujesz Słowo: „ten będzie błogosławiony w swoim działaniu” (Jk 1:25).
- Żniwo, jeśli nie ustaniesz: „w swoim czasie żąć będziemy, jeśli nie ustaniemy” (Ga 6:9).
- Łaska dla pokornych i wywyższenie „w odpowiednim czasie” (1 P 5:5-6; Jk 4:6), a do tego Bóg, który się o ciebie troszczy (1 P 5:7).
- Duch mocy, miłości i zdrowego umysłu w miejsce ducha bojaźni (2 Tm 1:7).
- Hojność Boga wobec tych, którzy dają (Łk 6:38; 2 Kor 9:6-8).
- Życie w obfitości (J 10:10) i rzeki wody żywej płynące z wnętrza wierzącego, a Jan dopisuje, że chodzi o Ducha Świętego (J 7:37-39).
- Stokrotnie więcej „teraz, w tym czasie”, a do tego życie wieczne (Mk 10:29-30). Co to znaczy w praktyce, wyjaśnia część Uczniowie Jezusa › Zbawienie jest darem.

To, co przyjdzie, kiedy Jezus wróci

Pismo łączy te obietnice z przyjściem Pana. Apostołowie pocieszali nimi wierzących w strachu i w żałobie (1 Tes 4:13-18).

- Jezus wróci i weźmie swoich do siebie, „i tak zawsze będziemy z Panem” (J 14:1-3; 1 Tes 4:16-17).
- Zobaczymy Go i będziemy do Niego całkowicie podobni, „gdyż ujrzymy go takim, jakim jest” (1 J 3:2).
- Zapłata za to, co zbudowane na fundamencie, którym jest Jezus Chrystus (1 Kor 3:11-14), i korony: życia, sprawiedliwości i chwały (Jk 1:12; 2 Tm 4:8; 1 P 5:4).
- Królowanie z Chrystusem (2 Tm 2:12) i udział w sądzie nad światem (1 Kor 6:2-3).
- Uczta weselna Baranka, czyli Jezusa (Obj 19:9). Jak oblubienica czeka na to wesele, opisuje artykuł Oblubienica › Czekanie z miłością.
- Nowe niebo i nowa ziemia, w których Bóg zamieszka z ludźmi (2 P 3:13; Obj 21:3).

Błogosławieni: obietnice z Kazania na Górze

Najbardziej znane obietnice Nowego Testamentu Jezus wypowiedział na górze, do uczniów, którzy za Nim przyszli (Mt 5:1-2). Każde zdanie ma dwie części: kim ktoś jest i co Bóg mu obiecuje. „Błogosławieni cisi, ponieważ oni odziedziczą ziemię” (Mt 5:5). „Błogosławieni czyniący pokój, ponieważ oni będą nazwani synami Bożymi” (Mt 5:9).

Pierwsza i ósma obietnica mówią o tym, co już jest: „do nich należy królestwo niebieskie” (Mt 5:3; Mt 5:10). Pozostałe mówią o tym, co przyjdzie: będą pocieszeni, nasyceni, dostąpią miłosierdzia, zobaczą Boga. W ośmiu krótkich zdaniach są obok siebie dwie części tego zestawienia: to, co już masz, i to, co przed tobą.

To nie jest lista zadań. Nikt nie ćwiczy się w smutku ani w byciu ubogim w duchu. Jezus nazywa błogosławionymi ludzi, których otoczenie uznałoby za przegranych. Dziewiąte zdanie kieruje już wprost do słuchaczy: „Błogosławieni jesteście, gdy z mego powodu będą wam złorzeczyć, prześladować was i mówić kłamliwie wszystko, co złe, przeciwko wam” (Mt 5:11). Zaraz potem obiecuje im obfitą nagrodę w niebie (Mt 5:12).

Siedem obietnic dla zwycięzcy

W listach do siedmiu kościołów w Azji Mniejszej, w drugim i trzecim rozdziale Księgi Objawienia, Jezus za każdym razem obiecuje coś „temu, kto zwycięży”. Kim jest zwycięzca, Jan wyjaśnia w swoim liście: „Kto zwycięża świat, jeśli nie ten, kto wierzy, że Jezus jest Synem Bożym?” (1 J 5:5).

- Efez: jeść z drzewa życia w raju Boga (Obj 2:7).
- Smyrna: korona życia i ochrona przed drugą śmiercią (Obj 2:10-11).
- Pergamon: ukryta manna i biały kamyk z nowym imieniem, „którego nikt nie zna oprócz tego, który je otrzymuje” (Obj 2:17).
- Tiatyra: władza nad narodami i gwiazda poranna (Obj 2:26-28).
- Sardes: białe szaty i imię, którego Jezus nie wymaże z księgi życia, tylko wyzna je przed Ojcem (Obj 3:5).
- Filadelfia: miejsce w świątyni Boga i wypisane na zwycięzcy imię Boga, nazwa Jego miasta i nowe imię Jezusa (Obj 3:12).
- Laodycea: miejsce na tronie Jezusa, tak jak On po zwycięstwie zasiadł z Ojcem na Jego tronie (Obj 3:21).

Biały kamyk to najbardziej osobista z tych obietnic. Pozostałe Bóg daje całej rodzinie swoich dzieci. Na kamyku jest imię, które zna tylko ten, kto je dostanie.

Błogosławieństwa dwunastu pokoleń

Gwiazdy, pod którymi stał Abram, wracają w życiu jego prawnuka. Józefowi przyśniły się „słońce, księżyc i jedenaście gwiazd”, które mu się pokłoniły (Rdz 37:9), a jego ojciec Jakub od razu zrozumiał, że sen dotyczy rodziny (Rdz 37:10). Z dwunastu synów Jakuba wyrosło dwanaście pokoleń Izraela. Jakub przed śmiercią pobłogosławił każdego syna „według jego błogosławieństwa” (Rdz 49:28). Mojżesz zrobił to samo nad pokoleniami, kiedy lud stał u progu ziemi obiecanej (Pwt 33:1).

Te słowa dotyczyły ziemi, plonów i wojen, ale sięgały dalej. Jakub zapowiedział synom, co ich spotka „w waszych ostatnich dniach” (Rdz 49:1). W starym greckim przekładzie Biblii jest tu ten sam zwrot co w Liście do Hebrajczyków: „w tych ostatecznych dniach” Bóg przemówił przez swego Syna (Hbr 1:2). Przed królem Agryppą Paweł powiedział, że spełnienia obietnicy danej ojcom „ma nadzieję doczekać dwanaście naszych pokoleń” (Dz 26:7). W synagodze w Antiochii ogłosił, że Bóg wypełnił tę obietnicę, „wskrzeszając Jezusa” (Dz 13:33).

Dwa najdłuższe błogosławieństwa Jakuba spotykają się w jednej Osobie. Juda dostał obietnicę berła, czyli władzy królewskiej (Rdz 49:10), a „pierworództwo należało do Józefa” (1 Krn 5:2). Jezus to zarazem „lew z pokolenia Judy” (Obj 5:5) i „pierworodny między wieloma braćmi” (Rz 8:29). Lud rozpadł się potem na dwa królestwa, a Ezechiel zapowiedział, że Bóg połączy Józefa i Judę w jedno i „wszyscy będą mieli jednego pasterza” (Ez 37:19; Ez 37:24). Tym pasterzem jest Jezus (J 10:11; J 10:16).

U Mojżesza najobfitsze jest błogosławieństwo Józefa. Mojżesz wymienia dary z nieba i z głębin, „z najcenniejszych plonów słońca”, z gór i pagórków (Pwt 33:13-15), a na końcu mówi:

> *I z najcenniejszych owoców ziemi i jej obfitości oraz z* ***przychylności***[2] *tego, który przebywał w krzaku. Niech to błogosławieństwo spłynie na głowę Józefa i na czubek głowy tego, który został* ***oddzielony***[3] *od swoich braci. Jego chwała jest jak pierworodny wół, a jego rogi jak rogi* ***jednorożca***[4]*. Nimi będzie bódł wszystkie narody aż po krańce ziemi; a są to dziesiątki tysięcy Efraima i tysiące Manassesa.*
>
> PWT 33:16-17

[2] Po hebrajsku רָצוֹן (*racon*): życzliwość, upodobanie. Tego samego słowa Izajasz użył w zapowiedzi roku łaski, którą Jezus przeczytał w Nazarecie.

[3] Po hebrajsku נָזִיר (*nazir*): oddzielony dla Boga, poświęcony. Stary przekład grecki mówi tu o kimś uczczonym wśród braci.

[4] Po hebrajsku רְאֵם (*re'em*): tur, dziki wół o wielkiej sile.

Ten, który przebywał w krzaku, to Bóg, który przemówił do Mojżesza z płonącego krzewu (Wj 3:2-4). Tę przychylność masz dzisiaj. Izajasz użył tego samego słowa o czasie zbawienia (Iz 49:8), a Paweł cytuje go i dodaje: „oto teraz czas pomyślny, oto teraz dzień zbawienia” (2 Kor 6:2).

Rogi to w Piśmie obraz siły. Krańce ziemi i róg pojawiają się razem w modlitwie Anny, matki Samuela. Izrael nie miał jeszcze króla, a ona mówi, że Bóg „będzie sądził krańce ziemi, udzieli siły swemu królowi i wywyższy róg swego pomazańca” (1 Sm 2:10). Pomazaniec to po grecku Chrystus. Zachariasz, ojciec Jana Chrzciciela, dziękował Bogu za „róg zbawienia w domu Dawida, swego sługi” (Łk 1:69). Efraim i Manasses, potomkowie Józefa, nie doszli do krańców ziemi. Jezus dociera tam przez ewangelię, którą głoszą Jego uczniowie (Dz 1:8).

Część słów Jakuba i Mojżesza dotyczyła tylko ziemi i wojen jednego pokolenia. Na liście poniżej jest to, co Nowy Testament obiecuje także wierzącym.

- Juda: zwycięstwo Króla. Jakub obiecał Judzie zwycięstwo nad nieprzyjaciółmi (Rdz 49:8). Jezus zwyciężył (Obj 5:5), a ci, „którzy przyjmują obfitość tej łaski i dar sprawiedliwości, będą królować w życiu” przez Niego (Rz 5:17).
- Józef: błogosławieństwo z nieba. Bóg miał mu błogosławić „błogosławieństwami nieba z wysoka” (Rdz 49:25), a ciebie pobłogosławił „w miejscach niebiańskich w Chrystusie” (Ef 1:3).
- Lewi: kapłaństwo. To pokolenie miało uczyć Bożego prawa i służyć przy ołtarzu (Pwt 33:10). Jezus pochodził z Judy, a jest kapłanem, bo kapłaństwo się zmieniło (Hbr 7:12-14). Ty należysz do królewskiego kapłaństwa (1 P 2:9).
- Ruben: życie po upadku. Stracił pierwszeństwo przez swój grzech (Rdz 49:3-4), a Mojżesz pobłogosławił jego potomków słowami: „Niech żyje Ruben i niech nie umiera” (Pwt 33:6). Tak działa łaska: „gdzie grzech się rozmnożył, tam łaska tym bardziej obfitowała” (Rz 5:20).
- Zebulon i Neftali: światłość. Jezus zamieszkał na ich ziemi, w Kafarnaum (Mt 4:13), i wtedy spełniła się zapowiedź Izajasza: „Lud, który siedział w ciemności, ujrzał światłość wielką” (Mt 4:16). Kto idzie za Nim, „będzie miał światłość życia” (J 8:12).
- Gad: zwycięstwo na końcu. Jakub powiedział: „Gad będzie zwyciężony przez wojsko, ale on na koniec zwycięży” (Rdz 49:19). Paweł dziękuje Bogu, „który nam dał zwycięstwo przez naszego Pana Jezusa Chrystusa” (1 Kor 15:57).
- Aszer: siła na każdy dzień. Mojżesz obiecał: „a ile twoich dni, taka będzie twoja siła” (Pwt 33:25). Do Pawła Jezus powiedział: „Wystarczy ci moja łaska. Moja moc bowiem doskonali się w słabości” (2 Kor 12:9).
- Beniamin: umiłowany i bezpieczny. „Umiłowany przez PANA będzie mieszkał przy nim bezpiecznie” (Pwt 33:12). Bóg przyjął cię w swoim umiłowanym Synu (Ef 1:6) i nic nie odłączy cię od Jego miłości (Rz 8:38-39).
- Cały lud: schronienie. Na końcu Mojżesz mówi do wszystkich pokoleń: „Twoim schronieniem jest wieczny Bóg, a pod tobą są wieczne ramiona” (Pwt 33:27). Jezus mówi o swoich owcach: „nikt nie wydrze ich z mojej ręki” (J 10:28).

Pokolenia dostały różne błogosławieństwa od jednego ojca. Z tobą jest podobnie. Obietnice z tego zestawienia dzielisz z każdym wierzącym, a własne zadanie dostajesz osobno, bo „każdemu z nas została dana łaska według miary daru Chrystusa” (Ef 4:7).

Największą obietnicą jest sam Bóg

Zanim Abram usłyszał o gwiazdach, Bóg powiedział mu coś większego. Abram wracał z bitwy i powiedział królowi Sodomy, że nie weźmie niczego z łupu, „abyś nie powiedział: Ja wzbogaciłem Abrama” (Rdz 14:23). Po tych wydarzeniach usłyszał: „Nie bój się, Abramie. Ja jestem twoją tarczą i twoją niezmiernie obfitą nagrodą” (Rdz 15:1). Nagrodą jest sam Bóg. Wszystko inne w tym zestawieniu z tego wynika.

Taką nagrodę dostało pokolenie Lewiego. Jakub zapowiedział mu rozproszenie (Rdz 49:7) i Lewi rzeczywiście nie dostał własnej ziemi, tylko miasta wśród innych pokoleń (Joz 21:41). Mojżesz podał powód: „PAN jest jego dziedzictwem” (Pwt 10:9). Piotr nazywa wierzących „królewskim kapłaństwem” (1 P 2:9), więc to dziedzictwo jest także twoje.

Ta sama myśl wraca na początku i na końcu tej historii. Abraham usłyszał, że Bóg zawiera z nim przymierze, „abym był ci Bogiem” (Rdz 17:7). Na ostatnich stronach Pisma Bóg mówi o każdym, kto zwycięży: „będę dla niego Bogiem, a on będzie dla mnie synem” (Obj 21:7).

Co znaczy, że obietnice przyjmujesz wiarą?

Bóg dał ci obietnice w całości, ale nie każda spełni się w twoim życiu w jednej chwili. Pobłogosławił cię „w miejscach niebiańskich” (Ef 1:3), czyli najpierw w duchu. Do codziennego życia przechodzi to przez wiarę, a przyjmowania trzeba się nauczyć. W Chrystusie masz pełnię, a na co dzień widzisz braki. Jak żyć z jednym i drugim, pokazuje artykuł

Kim jestem w Chrystusie › Masz pełnię, a widzisz braki.

Obietnica może być dana wszystkim, a przyjmie ją tylko część ludzi. Autor Listu do Hebrajczyków pisze o pokoleniu, które wyszło z Egiptu: „tamtym nie pomogło słowo, które słyszeli, gdyż nie było powiązane z wiarą tych, którzy je słyszeli” (Hbr 4:2). Obietnica nie spełnia się więc sama w każdym, kto ją usłyszał. Spełnia się w tym, kto przyjmuje ją wiarą.

Nie chodzi o to, żeby na obietnicę zasłużyć. Nikt na nią nie zasłużył, bo „dziedzictwo jest z wiary, aby było z łaski” (Rz 4:16). Chodzi o to, żeby zrobić wszystko, co możesz, i nie odrzucać Bożej pomocy. Zaraz po zdaniu o obietnicach Piotr pisze, żeby „dokładając wszelkich starań”, dodawać do wiary cnotę i poznanie (2 P 1:4-5).

Powietrze już jest, trzeba nauczyć się oddychać

Dobrze to widać na powietrzu. Jest wokół ciebie i nikt na nie nie zapracował. Oddech dał człowiekowi Bóg, który „tchnął w jego nozdrza tchnienie życia” (Rdz 2:7). A jednak można oddychać źle. Ktoś latami oddycha szybko i płytko, długo wstrzymuje oddech, chodzi z zatkanym nosem albo zasłania usta. Przywykł do tego i myśli, że tak ma być, bo tak go nauczono. Taki oddech męczy, choć powietrza jest pod dostatkiem.

Żeby w pełni korzystać z powietrza, które już jest, trzeba zająć się tym, co przeszkadza w oddychaniu. Potem wracasz do tego, co dla człowieka naturalne: do spokojnego, głębokiego oddechu, takiego, jaki zaplanował Bóg. Z obietnicami jest tak samo. Masz je, a uczysz się z nich korzystać. Odkładasz nawyki i przekonania, które zasłaniały ci Bożą pomoc, choć przez lata uchodziły za normalne. Tak wygląda uświęcenie.

Duch jest nowy, ciało trzeba uświęcać

Paweł pisze, że w Chrystusie „wszystko stało się nowe” (2 Kor 5:17). Nowy jest twój duch, od chwili nowego narodzenia: „co się narodziło z Ducha, jest duchem” (J 3:6). Bóg zapowiedział to przez Ezechiela: „włożę nowego ducha do waszego wnętrza” (Ez 36:26). Ciało nie stało się nowe w tamtej chwili i trzeba je dopiero przemieniać i uświęcać. Dlatego Paweł prosi, żeby składać ciało Bogu „jako ofiarę żywą”, i dodaje: „przemieńcie się przez odnowienie waszego umysłu” (Rz 12:1-2).

Bóg oddzielił cię dla siebie raz na zawsze (Hbr 10:10). Oczyszczasz się jednak przez całe życie z tego, co zostało ze starego życia, żeby sięgać po to, co daje Duch: po miłość, radość i pokój (Ga 5:22). Paweł łączy to oczyszczanie wprost z obietnicami (2 Kor 7:1).

Wiele z tego, co trzeba odłożyć, ktoś nam kiedyś wmówił. Choćby to, jak odpoczywać. Człowiek odpoczywa tak, jak go nauczono: idzie na spacer albo bierze ciepłą kąpiel. Spacer i kąpiel nie są złe, a ciepłej kąpieli Bóg może użyć, żeby cię odprężyć. „Wszelkie bowiem stworzenie Boże jest dobre i nie należy odrzucać niczego, co się przyjmuje z dziękczynieniem” (1 Tm 4:4).

Kłopot zaczyna się wtedy, gdy stawiasz kąpiel wyżej niż Boga i w głębi serca wierzysz, że pomoże ci bardziej niż On. Bez ciepłej kąpieli się obejdziesz, a bez Boga nie: „beze mnie nic nie możecie zrobić” (J 15:5). Kto tak ją traktuje, robi z niej bożka i grzeszy (1 J 5:21).

O wszystkim decyduje serce. Dwie osoby mogą robić dokładnie to samo. Jedna robi to z Bogiem i według Jego zasad, a druga ma w sercu zły zamiar i grzeszy. Paweł pisze: „Wszystko bowiem, co nie jest z wiary, jest grzechem” (Rz 14:23).

Świat zna wiele sprawdzonych sposobów na odprężenie i nie muszą one być złe. Źle się dzieje, gdy dziecko Boże wynosi je ponad Boga i po odpoczynek idzie do świata, a nie do Niego. Ustami może przy tym mówić o Bogu pięknie, a sercem być daleko. Jezus powiedział o takim ludzie: „Lud ten przybliża się do mnie swymi ustami i czci mnie wargami, ale ich serce daleko jest ode mnie” (Mt 15:8).

Dziecko Boże może też ze strachu sięgać po to, co zna, zamiast pójść ze swoją potrzebą do Boga i szukać u Niego rozwiązania, które da więcej niż chwilową ulgę. W tej sprawie niczym się wtedy nie różni od poganina. O troskach o jedzenie i ubranie Jezus mówi: „o to wszystko poganie zabiegają. Wie bowiem wasz Ojciec niebieski, że tego wszystkiego potrzebujecie” (Mt 6:32).

Uświęcenie zmienia więc kolejność. Z tym, co cię męczy, idziesz najpierw do Jezusa: „Przyjdźcie do mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni, a ja wam dam odpoczynek” (Mt 11:28). Potem z wdzięcznością korzystasz z tego, co stworzył Bóg, bo zostaje to uświęcone „przez słowo Boże i modlitwę” (1 Tm 4:5). O tym, jak wejść do Bożego odpoczynku, piszemy w artykule 🕮 Rozmowa z Bogiem › Odpoczynek.

Pełnia Ducha: ile możesz mieć z tego, co miał Jezus?

O Jezusie czytamy: „Bóg daje mu Ducha bez miary” (J 3:34). Jezus miał pełnię, bo był Bogiem, który przyszedł w ciele: „w nim mieszka cieleśnie cała pełnia Bóstwa” (Kol 2:9). Zaraz potem Paweł pisze do wierzących, że są „dopełnieni w nim” (Kol 2:10). Ewangelia Jana mówi to samo: „A z jego pełni my wszyscy otrzymaliśmy i łaskę za łaskę” (J 1:16), czyli jedną łaskę po drugiej. Do tego dochodzi obietnica, że kto wierzy w Jezusa, będzie dokonywał Jego dzieł, a nawet większych (J 14:12).

Duch udziela darów „każdemu z osobna, jak chce” (1 Kor 12:11), więc nie wszystkie masz od razu. Ten sam list mówi jednak: „starajcie się usilnie o duchowe dary, a najbardziej o to, aby prorokować” (1 Kor 14:1). Jedno i drugie naraz przypomina napiętą linę z artykułu Rozmowa z Bogiem › Lina z dwiema stronami. Jeden jej koniec trzyma Bóg, u którego jest pełnia. Drugi trzymasz ty, kiedy starasz się o coraz lepsze dary (1 Kor 12:31).

Paweł modli się, żeby wierzący zostali „napełnieni całą pełnią Boga” (Ef 3:19). Bóg daje ją na trzy sposoby. Pierwszy to łaska za łaską (J 1:16). Drugi to kościół, który jest ciałem Chrystusa i „pełnią tego, który wszystko we wszystkich napełnia” (Ef 1:23). Przez ludzi, których Chrystus dał kościołowi, mamy dojść „do miary dojrzałości pełni Chrystusa” (Ef 4:11-13), i to wszyscy razem.

Trzeci sposób to władza. Chrystus jest „głową wszelkiej zwierzchności i władzy” (Kol 2:10), a ty w Jego imieniu panujesz nad tym, co Bóg ci poddał. Mówisz to, co powiedział Bóg, a to, co tak ustanowisz w duchu, widać potem także w świecie (Mk 11:23). Granice tej władzy i to, jak z niej korzystać, znajdziesz w artykule Autorytet wierzącego.

Prawdą jest więc i to, że w tym życiu możesz chodzić w pełni Ducha tak jak Jezus, i to, że sam, bez kościoła, tego nie osiągniesz. Pełnię daje Bóg: z łaski, przez kościół i przez władzę w imieniu Jezusa. Jak Duch działa przez dary i czym dar różni się od namaszczenia, tłumaczy artykuł Namaszczenie › Dar, talent i charakter.

Od czego zacząć?

Weź listę „To, co już masz” i przeczytaj ją powoli. Przy każdym punkcie zapytaj siebie, czy nie prosisz Boga o coś, co już ci dał. Jeśli tak, zamień prośbę na podziękowanie. Listę możesz też czytać na głos jako swoją, w pierwszej osobie: „Bóg przebaczył mi wszystkie grzechy”, „jestem dzieckiem Bożym”, „mam umysł Chrystusa”. Potem wybierz z drugiej listy obietnicę, która dotyczy twojej sprawy, i przynieś ją Bogu tak jak król Dawid. Kiedy przez proroka Natana usłyszał obietnicę, modlił się: „czyń, jak powiedziałeś” (2 Sm 7:25). Autor psalmu prosił tak samo: „Pamiętaj o słowie danym twemu słudze, na którym to słowie kazałeś mi polegać” (Ps 119:49).

Nie musisz najpierw poukładać życia. „Przystąpmy więc z ufnością do tronu łaski, abyśmy dostąpili miłosierdzia i znaleźli łaskę ku pomocy w stosownej chwili” (Hbr 4:16). Stosowna chwila to ta, w której potrzebujesz pomocy.

Cytaty biblijne: Uwspółcześniona Biblia Gdańska (UBG), © Fundacja Wrota Nadziei, wydawca zezwala na swobodne kopiowanie i rozpowszechnianie tekstu.